

HANS CHRISTIAN ANDERSEN
POVEȘTI ALESE

ANDREAS PRINT

(1805-1875)

Hans Christian ANDERSEN

POVESTI ALESE

Traducere: Gabriela SIMION

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDERSEN, HANS CHRISTIAN

Povești alese / Hans Christian Andersen; trad.: Gabriela Simion. -
București: Andreas Print, 2012

ISBN 978-606-8271-16-3

I. Simion, Gabriela (trad.)

821.113.4-93-34=135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2017

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

TEL./Fax: 021.222.07.67

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare și corectură: Laura-Ivona DUMITRU

Ilustrații interior: Alfred Walter BAYES

Coperta: Vasile OLAC

Bun de tipar: 07.01.2017; Coli de tipar: 20

Format: (Z6) 16/54x84 cm

CUPRINS

<i>Introducere</i>	/ 7
Mica sirenă	/ 9
Hans cel prostănac	/ 39
Cufărul zburător	/ 45
Lebedele	/ 53
Prințesa și bobul de mazăre	/ 75
Pantoforii cei roșii	/ 78
Povestea unui gât de sticlă	/ 87
Bravul soldățel de cositor	/ 101
Fluturile	/ 108
Melcul și tufa de trandafir	/ 112
Fata care a călcat pe pâine	/ 116
Privighetoarea	/ 128
Fetița cu chibriturile	/ 142
Claus cel Mare și Claus cel Mic	/ 146
Grădina Paradisului	/ 162
Micul Tuk	/ 182
Crăiasa Zăpezilor (<i>În șapte istorioare</i>)	/ 188
Hainele cele noi ale împăratului	/ 231
Băiețelul cel obraznic	/ 238
Cutia cu iască	/ 242
Povestea unei mame	/ 253
Mistrețul de bronz	/ 261
Clopotul	/ 276
Olé-Luköié, Moș Ene	/ 284
Povestea porcarului	/ 300
Rațușca cea urâtă	/ 307

Introducere

Copil fiind, **Hans Christian Andersen** era aproape la fel de sărac ca și mica vânzătoare de chibrituri dintr-una dintre povestirile sale. S-a născut pe 2 aprilie 1805, la Odense, Danemarca. Tatăl său, cizmar de profesie, a trebuit să se lupte cu o stare a sănătății destul de șubredă și a murit înainte ca Hans Christian să împlinească doisprezece ani (1816). După aceea, băiatul a trebuit să se întrețină singur și nici măcar nu s-a mai dus la școală o perioadă, ci a lucrat ca ucenic la un țesător și mai apoi la un croitor. Mai târziu s-a amuzat la un teatru de păpuși – îmbrăcând păpuși care să joace în piese de teatru și visând, fără îndoială, la poveștile pe care urma să le spună lumii mai târziu. A părăsit

Casa copilăriei lui Andersen

locul său de naștere, Odense, și a plecat la Copenhaga la vârsta de paisprezece ani. Acolo, aproape că a murit de foame; dar și-a făcut prieteni și Regele Frederick al VI-lea a fost convins de unul dintre ei să-l trimită la colegiu. Era totuși foarte încet la lecții (era dislexic) și rămânea la școală mai mult decât trebuia. Dar a început să scrie poezie pe când era încă un copil; și unul dintre poemele sale timpurii „Copilul muribund”, nu numai că l-a ajutat să-și atragă prieteni, ci a devenit cunoscut în toată lumea. Povestile datorită cărora îl cunoaștem foarte bine în zilele noastre (daneză: Eventyr) au apărut pentru prima dată în 1835: avea treizeci de ani. Aceste povești minunate erau atât de simple, încât oamenii n-au sesizat cât de bune sunt; și a trecut mult timp înainte ca propriii lui compatrioți să se lase convinși că ghinionistul Hans pe care îl cunoscuseră în copilărie era unul dintre cei mai buni povestitori ai lumii.

Pe lângă aceste povestiri – basme populare vechi și basme noi – a scris romane, piese de teatru și jurnale de călătorie, căci era mult mai dornic să facă pe plac oamenilor cu influență decât să-i încânte pe cei neînsemnați. A călătorit în străinătate, a vizitat Italia și Spania și a scris despre ce a văzut acolo. Dar era încă în formă când a mers până la capătul țărâmului basmelor, care se află la ușa fiecăruia dintre noi. Ultima sa carte de basme a fost dăruită lumii în 1872. Trei ani mai târziu (pe 4 august 1875), a murit, când doar ce ajunsese la vârsta de șaptezeci de ani; și toată lumea a plâns după bietul fiu minunat al cizmarului din Odense.

Mica sirenă

(1836)

Departe, în largul mării, apa e la fel de albastră ca cea mai albastră *vinețea** și la fel de limpede ca cel mai limpede cleștar; dar este foarte adâncă, prea adâncă pentru a fi măsurată cu un *odgon*** și dacă am aduna mai multe turle una peste alta de pe fundul mării, nu ar ajunge până la suprafața apei. Tocmai acolo în adâncuri locuiesc tritonii.

Să nu vă imaginați că există numai nisipuri albe pustii în adâncuri; oh nu! acolo cresc cei mai minunați copaci și cele mai minunate plante, cu cele mai mlădioase

* *vinețea* – albăstrea

** *odgon* – funie groasă și lungă, îmbibată cu gudron, folosită în marină.

tulpini și frunze, încât la cea mai mică unduire a apei se mișcă de parcă ar fi vii. Toți peștii, mari și mici, se strecoară printre ramuri la fel cum și acolo sus, pe cer, păsările străbat văzduhul. Palatul regelui triton se află în cel mai adânc loc; cu pereți din coral, ferestre lungi ascuțite, din cel mai transparent chihlimbar și acoperiș din cochilii de midii care se deschid și se închid odată cu clipocitul apei. Efectul este minunat, căci există perle strălucitoare în fiecare scoică, și fiecare dintre ele ar putea fi mândria coroanei unei regine.

Regele triton era văduv de mulți ani, dar bătrâna sa mamă îi ținea gospodăria; era o femeie deșteaptă și atât de mândră de originea ei nobilă, încât purta doisprezece scoici pe coadă, în timp ce celorlalți nobili nu li se permitea să poarte decât șase. Altminteri, era demnă de toată lauda, mai ales fiindcă le iubea atât de mult pe micile prințese sirene, nepoatele ei. Erau șase copii frumoși, dar cea mică era cea mai frumoasă dintre toate, pielea fiindu-i atât de moale și delicată, ca o petală de trandafir, ochii albaștri precum cea mai adâncă mare, dar ca și celelalte, nu avea picioare, în locul lor având o coadă de pește.

Toată ziua obișnuiau să se joace în palat pe holurile mari, unde flori vii creșteau din pereți. Când ferestrele mari de chihlimbar erau deschise larg, peștii înotau înăuntru, la fel cum zboară rândunelele în camerele noastre atunci când deschidem ferestrele, numai că peștii înotau până la micile prințese, mâncau din mâinile lor și se lăsau mângâiați.

În afara palatului era o grădină întinsă, de un roșu ca flacăra și copaci albaștri, cu rădăcini adânci, ale căror fructe scânteiau ca aurul, în timp ce florile străluceau fără încetare, ca focul, pe tulpinile unduioase. Fundul

Era o prințesă care stătea afară, dar se afla într-o stare teribilă din cauza ploii și a furtunii. Apa curgea șiroaie din părul ei și din hainele ei și îi intrase în pantofi atât la vârf, cât și la călcâie, dar spunea că este o prințesă adevărată.

– Ei bine, vom vedea în curând dacă este adevărat, s-a gândit bătrâna regină, dar n-a spus nimic.

A intrat în dormitor, a dat toate așternuturile la o parte și a pus un bob de mazăre pe lemnăria patului; apoi a luat douăzeci de saltele și le-a îngrămădit peste bobul de mazăre, apoi a pus douăzeci de plăpumi de

